

Bosanske noše.

darih, nabranih po Kranjskem. Pojó pa samo ob največjih praznikih. Rad bi bil čul njihove ubrane zvoke, katerih ne morejo dosti prehvaliti kristijani.

Na „Banjskom brijegu“, precěj visoko na severozahodni strani Sarajeva, je jako prostorna hiša „crnih sestara“, kongregacije sestrá božje ljubezni, katerih materina hiša je na Dunaju. V njej imajo veliko dekliško šolo — osemrazredno nemško in šestrazredno hrvaško. Sara-

jevo ima mnogo uradnikov in vojakov, ki zahtevajo za svoje hčere večinoma nemške izobrazbe. Naseljene so te sestre tudi v Tuzli. Povsod delajo prav koristno in uspešno za katoliško omiko. Katehet jim je bil slovenski Korošec, ravnatelj pa jim je Slovenec, kanonik in arhidijakon vrhbosanski, dr. Anton Jeglič. Ravno tako izvrstno delujejo „bele sestre“ ali „milosrdnice“ (usmiljenke) niže v mestu; kjer imajo tudi mično cerkvico. Usmiljenke so prišle v Sarajevo, kakor smo že čuli, še pod turško vladu. Večinoma so Slovenke s prednico vred. S svojim vzgledom in delovanjem so si pridobile spoštovanje v vseh slojih sarajevskega občinstva.

Katoličanstvo tukaj hitro napreduje po svoji notranji sili, če tudi se mu ustavljajo neprenehoma mnoge ovire. Bog daj, da bi še krepkeje rastlo in se živahno razcvetelo v prid Bosanstvu. Bog daj, da bi se Bosna povzdignila pod avstrijskim žezlom in ne izgubila tega, česar ji ni vzela niti turška sila — slovanske narodnosti!

Sedaj pa se posloviva od Sarajeva. Doživel sem tu prav prijetne trenutke; nadejam se, da tudi čitatelja nisem dolgočasil. Hajdi v „kršno“ Hercegovino!

V nedeljo ob 7. uri zjutraj me je odpeljal vlak s koldvora sarajevskega. Zadnji „z Bogom!“ prečastnemu gospodu, ki me je le-sem spremil, in že se pomičeva po znanem sarajevskem polju. Drkneva čez Miljačko mimo Stupa, čez Željeznico mimo Ilidža, čez Bosno do postaje Blažuj. Še jedenkrat si pokličeva v spomin važne dogodke, ki so se vršili na tem kraju v daljnih in bližnjih stoletjih, predno se nama zapre pogled na zgodovinska tla vrhbosanska. Spenjava se više in više skozi lepo gozdnato dolino. Železnica je narejena strmo: zaradi tega mora pomagati sredi parnega stroja posebno zobčasto kolo, ki se vjema z zobčasto šino, položeno sredi tira. Polagoma